

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 20. Mt. XIX.

Gegužēs-May 20, 1939

LTSP valst.
respubliknē
atpaukstā

Sekmadienis Po ŽENGIMO DANGUN ŠVENTĖS.

LEKCIJA

I Petro 4, 7—11

MYLIMIAUSIEJI: Būkite išmintingi ir budrūs maldose. Bet visų pirma turėkite vieni kitiems nuolatinės meilės, nes meilė uždengia nuodėmių daugybę. Būkite vieni kitiems svetingi be murmėjimo. Patarnaukite kits kitam, kiekvienas ta dovana, kurią jis yra gavęs, kaip geri daugiariopos Dievo malonės užvaizdai. Jei kas kalba, tegul kalba kaippo Dievo žodžius, jei kas eina tarnystę, tai tedarai kaippo Dievo suteikiamąja galia, kad visame būtų pagarbintas Dievas per Jėzų Kristų.

EVANGELIJA

Jo. 15, 26-27; 1-4

ANUO metu tarė Jėzus savo mokytiniam: Kuomet ateis Ramintojas, kurį aš jums siūsiu, ji liudys apie mane. Ir jūs liudysite, nes nuo pat pradžių su manim esate.

Tai jums kalbėjau, kad nesipiktintumėte. Jie išmes jus iš sinagogų; ateina net valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuš, tarsi tarnaujas Dievui. Tai jie jums darys, nes nepažino Tėvo, nė manęs. Bet aš tai jums kalbėjau, kad, atėjus jų valandai, atsimintumėte, jog aš buvau tai jums sakęs.

ŠVENČIAUSIOS JĖZAUS ŠIRDIES MALDOS APAŠTALAVIMAS

Bendroji intencija birželio mėnesiui, 1939 m., kurią Šv. Tėvas Pijus XII paskyrė:

Kad tikintieji sektų Saldžiausios Širdies Viešpaties Jėzaus dorybes.

KAIP gerai ši intencija pritaikinta birželio mėnesiui, Saldžiausios Širdies mėnesiui. Tą mėnesį mes privalome melsis, kad tikintieji sektų Saldžiausios Širdies dorybes. Net žemiškuose dalykuose tas, kurs pasisavina kito geras ypatybes, užsitarnauja kitų didžiausią pagyrimą. Iš to mums pasidaro aiškūs šv. Augustino žodžiai: "Religijos tobulumas yra tame, kad sektume dorybes to, ką garbiname".

Tikras pamaldumas Saldžiausiajai Širdžiai randasi tame, kad auklėtume savo prietelystę su Kristumi. Yra gi sakoma: Prietelystė yra vienu kitiems panašumas arba panašumo padarymas. Krikščionis privalo tapti "kitu Kristum". Tokiu jis pasidaro sekdamas Kristaus mintis, žodžius ir darbus. Kristus nurodė, kaip tą galime padaryti. Mes privalome sekti jo meilę, kurią jis mums parodė. Jis davė mums savo pavyzdį. Jis

nori, kad mes savo artimą mylėtume dėl Jo.

Vėl Jisai pasakė: "Mokykitės iš manęs, nes esu romus ir nužemintos širdies". Meilė Dievui ir artimui, ramybė ir nužeminta širdis yra tos dorybės, kurios padaro mus panašius Jam.

ŠV. PETRAS IR POVILAS

Visi krikščionys žino, kas buvo šv. Petras ir šv. Povilas. Šv. Petras buvo vadovaujantis asmuo apaštališkame būrelyje. Jisai karštai mylėjo Kristų, buvo geros širdies ir staigus. Kristus padarė jį savo Bažnyčios kertiniu akmenim, jos matoma galva ir savo vietininku ant žemės. Petras matė Kristaus Persimainymą, buvo su Kristumi alyvų darže laike Jo merdėjimo. Prisikėlusis Kristus pavedė jam ganyti savo avinėlius ir avis, tai yra savo Bažnyčios kunigus ir pasauliečius. Petras buvo nukryžiuotas galva žemyn Romoje 67 metais.

Šv. Povilas kai kurį laiką buvo aršus krikščionių persekiotojas, bet stebuklingu Kristaus vaizdu buvo atverstas prie krikščionybės ir tapo didžiu apaštalu nežydiškųjų tautų tarpe. Jam buvo nukirsta galva už

Romos sienos tą pat dieną, kurioje šv. Petras buvo nukryžiuotas.

LAVYBA

Kristaus Sekimas. — Jisai yra kelias ir visa kitkas pasaulyje veda į prapultį. Progresas yra daromas tik tada, kai atsižadame visų pašalinių daiktų, kurie traukia mūsų akį. Atsižadėti privalome ne vien aiškiai kenksmingų dalykų, o ir tų, kurie iš pažiūros nekaltais išrodo.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Brangus Promotoriau:

SIS gražus birželio mėnuo ištikrųjų teikia nepaprastai daug paguodos kiekvienam promotoriui, nes šis mėnuo yra skirtas Saldžiausiajai Širdžiai ir jame pripuola Saldžiausios Širdies V. J. šventė — birželio 16 d. Geriausias tai šventei prisirengimas bus tai atnaujinimas mūsų asmeniško pamaldumo, meilės ir tarnavimo garbinamai Saldžiausiajai Širdžiai V. Jėzaus ir padidinimas mūsų, kaip promotorių, uolumo, kad supažindinus ir prie meilės Saldžiausios Širdies Viešpaties Jėzaus Kristaus patraukus kitus.

Per pastaruosius porą mėnesių šiuose nurodymuose promotoriams ypatingai raginame didinti skaičių pasiaukojančių šeimynų Saldžiausiajai Širdžiai. Nurodinėjome, kad to reikia siekti geru pavyzdžiu, malda ir švelniu, taktingu žodžiu. Kad pagelbėjus jums tame dalyke, praėjusį mėnesį mes parodėme, kaip mūsų veikimas rišasi su popiežiaus Benedikto XV nurodymais. Dabar įsižiūrėkime į tą dvasišką naudą, kurią gauname iš pasiaukojimo šeimynų Saldžiausiajai Viešpaties Jėzaus Širdžiai. Tą žinodami, jūs, promotoriai, galėsite apie tai išaiškinti kitiems.

Pirmiausia ir svarbiausia tą privalome daryti dėlto, kad pats mūsų Viešpats to iš mūsų nori, kuomet Jis per šv. Margaritą Mariją ragino sielas aukotis Jo Saldžiausiajai Širdžiai. Toliau, vėl Kristaus vietininkai, popiežiai karštai užgyrė ir ragino prie to pamaldumo. Garbingosios atminties popiežius Leonas XIII paaukojo visą pasaulį Sal-

džiausiajai Širdžiai. Popiežius Pijus X troško, kad tas pasiaukojimas būtų kasmet atnaujinamas. Popiežius Benediktas XV užgyrė ir rekomendavo šeimynų pasiaukojimą. Šv. Margareta Marija, kurios pamaldumas Saldžiausiajai Širdžiai yra mums pavyzdžiu ir taip daug mums reiškia, labai brangino tą lavybą, pasiaukojo save ir savo naujokes Saldžiausiajai Širdžiai.

Kilnus tikslas akstina mus aukoti šeimynas Saldžiausiajai Širdžiai. Šeimyna pasiaukojusi Saldžiausiajai Širdžiai paskelbia, kad toje šeimynoje mūsų Viešpats yra garbinamas, kaipo tų namų Valdovas ir Ponas. Tokiu būdu toje šeimynoje įkuriamas Viešpaties Kristaus viešpatavimas. Kad šeimynai nuolatai primintų įsteigimą Jo viešpatavimo, tai yra patariama namuose turėti Saldžiausios Širdies Viešpaties Jėzaus stovylą ir laikyti ją taip, kad ją visi galėtų matyti. Gerai būtų, kad pasiaukojimo aktą pasirašytų tėvai ir vaikai.

Toliau prie šeimynų pasiaukojimo Saldžiausiajai Širdžiai mus turi akstinti dvasiška nauda. Nėra abejonės, kad kiekvienas Maldos Apaštalavimo Dr-jos narys ir kartu kiekvienas geras katalikas norėtų būti dalininku tų brangių prižadų, kuriuos Viešpats apreiškė šv. Margaretai Marijai. "Aš palaiminsiu kiekvieną vietą, kur paveikslas Mano Saldžiausios Širdies bus išstatytas ir garbinamas". Dar labiau Jis laimins tą namą, kurios šeimyna bus pasiaukojusi Saldžiausiajai Širdžiai! Kitas prižadas: "Aš suteiksiu toms šeimynoms ramybę". Kaip daug reiškia šis paskutinysis prižadas? Juk ko verta šeimyna be ramybės?

Todėl šį mėnesį lai kiekvienas promotorius pavyzdžiu, malda ir uoliu raginimu pasidarbuoja šeimynų pasiaukojimui. Tokį darbą varydami, promotoriai ištikrųjų bus dalininkai vienuoliktojo prižado, kurį Viešpats mūsų apreiškė Margaretai Marijai. "Tie kurie platins šį pamaldumą, užsitarnaus to, kad jų vardai bus užrašyti ant mano širdies ir niekuomet nebus ištrinti".

Mirtis, nėra niekas kitas daugiau, kaip tik kūnui eiti poilsin, o sielai, už savo darbus atsitiinti užtarnautą užmokestį.

Velykinė Komunija -- Ištikimybės Priesaika

KAIP brangakmenis taip smėlio grūdėlių, kaip saulė tarp žvaigždžių, taip velykinės Komunijos diena yra taip likusių metų dienų. Gyvenimo knygoj toji diena yra užrašyta ne raudonom, kaip visi šventadieniai, raidėm, bet žibančiom amžinybės aukso raidėm. Paskutiniame teisme velykinės Komunijos dienos bus galingais mūsų gyvenėjais, nes kiekvieną metų jos buvo naujo, geresnio gyvenimo saulėtekis, jos buvo mūsų grįžimas prie Dievo; prie Dievo, kurs linksmina mūsų jaunystę (Ps. 43, 4). O kad visi metai praeitų velykinės Komunijos ženkle!

Velykinė Komunija yra didžioji mūsų tikėjimo išpažinimo diena, kurioj kiekvienas tikras katalikas visų žmonių akivaizdoj iš naujo regimai išpažįsta savo tikėjimą. Tai yra diena, kurioj su nauju pasiryžimu ir ištikimybe atsistojame Kristaus ir Bažnyčios pusėj. Dėl to velykinė Komunija yra kas tai daugiau negu privataus pamaldumo išraiška: ji yra drąsus prisipažinimas prie Kristaus. "Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir žinome, kad tu esi Kristus, Dievo Sūnus" (Jon. 6. 68).

Pagal Kristaus valią velykinė Komunija yra puota, kurioj tikintieji susijungia su Dievu ir lieka Jo tauta. Panašiai, kaip Se name Įstatyme tikintieji, valgydami Velykų avinėlių, kasmet išreikšdavo savo priklausymą prie išrinktosios tautos. Kas tyčia nedalyvaudavo toje Velykų puotoj, tas būdavo išmetamas iš tautos, nes išsižadėjo savo tėvų tikėjimo.

Taip pat ir Kristus, tas gerasis Ganytojas, iš mūsų reikalauja visiško atsidavimo. "Duona, kurios aš duosiu, yra mano kūnas dėl pasaulio gyvybės" (Jon. 6, 52). Tuomet žydai ginčijosi tarp savęs sakydami: "Kaip jis gali mums duoti valgyti savo kūną?" (Jon. 6, 53). Bet Išganytojas nieko neatima iš savo žodžių, nieko nepataiso. Jis nesako: "Jūs mane klaidingai supratote. Užtenka, kad tik į mane tikėtumėt". Ne! Jis dar patvirtina savo žodžius prisiekdamas: "Iš tikrųjų, iš tikrųjų sakau jums, jei nevalgysite

žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvenimo" (Jon. 6, 52). Kas nedalyvauja velykinės Komunijos puotoj, tas nebeturi savyj pilno malonės gyvenimo. "Kas valgo mano kūną, tas pasilieka manyje ir aš jame" (Jon. 6, 56).

Bažnyčia neturi teisės kitaip kalbėti, kaip jos dieviškas Mokytojas. Dėl to ji ir skelbia šį rimtą įsakymą: "Tu privalai metuose bent vieną kartą apie Velykas priimti švė. Sakramentą!" Tai yra mažiausias reikalavimas, nuo kurio Bažnyčia nebegali atleisti. Labai liūdna, kad kai kurie katalikai prie to didžiausios dieviškos meilės Sakramento ryžtasi artintis, tik įsakymo verčiami. "Viešpatie, duok mums visuomet tos duonos" (Jon. 6, 34).

Yra katalikų, kurie meldžiasi namie ir sekmadienį ateina į šv. Mišias, bet nuo velykinės Komunijos kažkas juos sulaiko, jie patys nežino kas. Tokiems reikia daugiau išpažintojų drąsos, reikia išdrįsti visos Bažnyčios, visų žmonių akivaizdoj priėti prie Komunijos stalo ir čia nuolankiai atsiklaupiti.

Juk mes neturim užmiršti anų Kristaus žodžių: "Kas gėdytūsi manęs ir mano žodžių šitoje giminėje, to ir žmogaus Sūnus gėdysis, kada ateis savo Tėvo garbėje su šventaisiais angelais" (Mork. 8, 31). "Kas manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to ir aš išsiginsiu savo danguje esančio Tėvo akivaizdoje" (Mt. 10, 32). "Aš nesigėdžiu Evangelijos; ji juk yra Dievo galybė išganymui kiekvieno tikinčiojo" (Rom. 1, 16). Kas bijosi žmonių, tas yra tikras bailys zuikelis, nevertas dangaus karalystės, kurią tik ryžtingieji sau grobia" (Mt. 11, 12).

Kai buvai mažas krikštijamas, tuomet kūmos, tave atstovaudami, kalbėjo tikėjimo išpažinimą. Dabar velykinės Komunijos proga privalai sąmoningai jį atnaujinti. "Dievo žmogau, siek teisybės, maldingumo, tikėjimo, meilės, kantrumo, ramumo. Kovok gerą tikėjimo kovą! Pagauk amžinąjį gyvenimą, į kurį esi pašauktas ir kuriam tu padarei gerą išpažinimą daugelio liudytojų akivaizdoje" (I Tim. 6, 11).

Kun.

Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

(Tęsinys)

2. Priešai Liudija

Dar daug liko prietelių liudijimų, ne tik prie jo prisirišusių, bet ir tų, kurie, nors nebuvo artimi prieteliai, visgi nebuvo nusi- statę prieš jį. Tačiau, ir kitų akys sekė Jė- zų, — akys, kurios ieškojo ne vien kokio netobulo žodžio ar darbo, bet betkokios prie- kabės, bet kokio liudijimo, teisingo ar ne- teisingo, kuris neštų Jėzui pragaištį. Tokie priešai pirmiausia buvo Judėjoje. Jie Jė- zumi nepasitikėjo ir spąstus turėjo užspęs- tus, jam dar nepradėjus veikti. (Jono 4, 1). Paskai šiuos priešus matome Galilėjoje, Jė- zaus viešojo gyvenimo pradžioje. Ten jie jungės su Herodo šalininkais, kurių pažinti jie kitados būtų niekinę (Mork. 3, 6). Vėliau, Judėjoje, parisiejai ir sadukiejai būrėsi draugėn Jėzų suklydyti. Jeruzalės gatvėse, žmonėms girdint, jie pagal savo būdą drą- siai kaltino: "Tu velnio apsėstas", (Jono 7, 30); "mes žinome, kad tas žmogus nusidė- jėlis". (Jono 9, 24). Bet verčiami viešai išvardinti jo prasižengimus, jie iš gėdos tu- rėjo rausti, nes nieko peiktino negalėjo prieš jį iškelti. Jėzus išmėtinėdamas net tris kar- tus kvietė juos formaliai sustatyti savo ap- kaltinimus. "Kodėl jūs ieškote manęs už- mušti?" (Jono 7, 20), jis juos klausė atėjęs į bažnyčią Padangčių šventėje. Kiek vėliau: "Kas iš jūsų gali parodyti manyje nuodė- mę?" (Jono 8, 46). O tik keturis mėnesius prieš mirtį, bažnyčios pašventinimo šventė- je, jis vėl užklausė: "Aš jums parodžiau daug gerų darbų iš savo Tėvo. už kurį iš jų jūs norite užmušti mane akmenimis?" (Jo- no 10, 32). Gethsemani darželyje, kuomet jie jį suėmė, jis ne tik jiems išmėtinėjo, bet ir pats apie save liudijo: "Išėjote su kalavi- jais ir su vėzdais, lyg kad prieš galvažudį. Kuomet kasdien buvau su jumis bažnyčioje, jūs nepakėlėte prieš mane rankų". (Luko 22, 52, 53). Jie gi nieko neatsakė. Nors prie- šų tyrinėjančios akys nuolatos buvo į jį nu- kreiptos, nuo jo viešojo gyvenimo pradžios iki galo, nors Jėzus atvirai kvietė juos jį

apkaltinti, ką gi šie išsilavinę veidmainiai Jėzuje matė ir rado?

"Kokį ženklą tu gali mums parodyti, kad tai darai?" (Jono 2, 18).

"Žydai pradėjo persekioti Jėzų, kad jis tai buvo padaręs sabatoje". (Jono 5, 16).

"Ar jis ne Juozapo sūnus?" (Luko 4, 22).

"Jis piktžodžiauja. Kas gali atleisti nuo- dėmes, jei ne vienas Dievas?" (Mork, 2, 7).

"Kam jūsų mokytojas valgo su mui- tinkaiais ir nusidėjėliais?" (Mat. 9, 11).

"Jei šitas būtų pranašas, juk žinotų, kas ir koki yra moteriškė, kuri prisiliečia jojo, nes ji nusidėjėle". (Luko 7, 39).

"Jis išvaro velnius ne kitaip, kaip tik per velnių kunigaikštį Beelzebuvą". (Mato 12, 24).

"Tu velnio apsėstas". (Jono 7, 20).

"Iš kur šitam tokia išmintis ir stebuklai? Argi šitas ne dailidės sūnus? Ar jo motina nesivadina Marija?" (Mato 13, 54, 55).

"Kaip jis gali duoti mums valgyti savo kūną?" (Jono 6. 53).

"Bet apie šitą mes žinome, iš kur jis; atėjus gi Kristui, niekas nežino iš kur jis" (Jono 7, 27).

"Nejaugi Kristus ateitų iš Galilėjos?" (Jono 7, 41).

"Tyrinėk Raštus ir veizdėk, kad joks pra- našas nekyla iš Galilėjos" (Jono 7, 52).

"Tu liudiji pats apie save; tavo liudiji- mas netikras" (Jono 8, 13).

"Argi neteisingai mes sakome, kad tu sa- maritonas ir velnio apsėstas?" (Jono 8, 48).

"Dabar mes žinome, kad tu velnio apsės- tas" (Jono 8, 52).

"Tas žmogus ne iš Dievo, nes nelaiko su- batos" (Jono 9, 16).

"Duok Dievui garbę. Mes žinome, kad tas žmogus nusidėjėlis" (Jon. 9, 24).

"Mes žinome, kad Mozei yra kalbėjęs Die- vas; iš kur gi šitas, mes nežinome" (Jono 9, 29).

"Jis velnio apsėstas ir nustojo proto; kam jį klausote?" (Jono 10, 20).

"Ne už gera darbą mes tave mušame, bet už piktžodžiavimą, ir kad tu, būdamas

žmogus, darai pats iš savęs Dievą" (Jono 10, 33).

"Ką darysime, kadangi tas žmogus daro daug stebuklų?" (Jono 11, 47).

"Jums geriau, jei vienas žmogus mirs už tautą, kaip kad visa tauta pražūtų" (Jono 11, 30).

"Matote, kad mes nieko negalime padaryti: štai visi žmonės eina paskui jį" (Jono 12, 19).

Tiesiog vargina toliau kartoti jų burnojimus. Patys priešai nuvargo aušindami burnas ėkartodami tokius tuščius niekus.

Paskutinėje jo viešojo mokymo dienoje, jie buvo priversti pamainyti savo taktiką, — "Ir jie siuntė pas jį savo mokytinių su Erodo šalininkais ir sakė: Mokytojau, mes žinome, kad tu tiesakalbis ir mokini Dievo kelio tiesoje ir nė vienu nesirūpini, nes nežiūri žmonių asmens" (Mato 22, 16).

Nenuostabu, kad galų gale, kuomet jie pagaliau turėjo jį savo galioje, visgi net iš

savo tarpo turėjo ieškoti netikrų lindytojų, turėjo iškreipti Jėzaus žodžius ir tokiu būdu surasti kuomi jį apkaltinti (Mork. 14, 55). Jie Jėzų apskundė Pilotui, bet be jokių įrodymų: "Jei šitas nebūtų piktadarys, mes nebūtumėm jo tau įdavę" (Jono 18, 30). Dar ir po jo mirties ir palaidojimo jie nesiliovė jį šmeižę. "tas suvedžiojojas" (Mato 27, 63).

Tai viskas. Nei prieš nei po to laiko, nė vienas kitas žmogus nepergyveno tokio nuodugnaus tyrinėjimo, nė vienas nepatyrė tokios tiesiog nusistačiusios sumaikinti neapykantos. Priešams net ir mažmožio būtų užtekę; net per neapsimastymą išsprūdusio žodžio, nors savyje būtų ir teisingiausias, nors pateisinamo elgimosi, net vieno pažvelgimo ar gesto būtų užtekę. Bet net ir to mažmožio nerado. Jėzus Kristus, pasvertas priešų svarstyklėmis, išliko tobulas, nekaltas, jų karščiausiam rosnėje išmėgintas, liko tyriausiu aukšu. (Bus daugiau)

Šv. Tomo Akviniečio Pamaldumas Marijai

GEGUŽIO mėnesį visų luomų ir gabumų katalikai, ypatingu būdu, kreipia savo dėmesį prie Marijos, Jėzaus Kristaus Skaisčiausios Motinos. Parapijose paprasti katalikai nuoširdžiai maldauja Marijos neperstojančios pagalbos visuose gyvenimo rūpesčiuose. Dideliuose katalikų universitetuose studentai susirenka ant plačių pievų pamiškyje, prieš Panelės Švenčiausios stovylą, Jos garbei gieda giesmes ir kalba ražančių. Amerikos seminarijose panašios pamaldos įvyksta. Klierikai susirinkę prie Marijos stovylos gražiausiame seminarijos sodo kampe, garbina Mariją, Išminties sostą, ir prašo Jos užtarymo svarbiuose gyvenimo reikaluose.

Toks pamaldumas prie Švenčiausios Panelės nėra tik šių dienų stebuklas. Paprasti ir mokyčiausi bažnyčios žmonės per ilgus amžius parodė panašų prisirišimą prie Marijos. Mūsų Nekaltoji Motina Marija, bažnyčios kalendoriuje, turi daugiau švenčių negu kitas kuris šventasis. Marijos globai ir prie-

žiūrai yra pavesta daug labai daug vietų: pav. tai Šv. Marija Prie Ežero, Šv. Marijos Kalnas, Marijos Kalneliai ir t.t. Tai visai nenuostabu, nes su šv. Augustinu galime sakyti, "Ką tik Dievas gali padaryti per Savo Valią, Marija gali padaryti per savo maldą". Sužinojęs tą tiesą, kiekvienas katalikas bėga prie Marijos. Tokiu būdu galime suprasti kodėl ir gambiausi vyrai visad buvo linkę prie pamaldumo į Mariją.

Tokie išmintingi ir labai gabūs žmonės, kaip šv. Tomas, vienas žymiausių teologijos daktarų, kaip tik nuoširdžiai mylėjo Mariją ir per Jos užtarymą prie Dievo išprašė nuostabiausių malonių. Šv. Tomas iš pat mažens labai mylėjo Mariją ir aukštai laikė Jos užtarymą prie Dievo. Vienas įvykis iš šv. Tomo gyvenimo kaip tik nurodo jo prisirišimą prie Marijos. Tomas Akvinietis tada buvo penkių metų. Jo auklė pamatė mažąjį Tomą su popierio gabaliuku rankoje. Auklė paprašė Tomo, kad jis parodytų popieriuką. Tomas, tačiau, jai nedavė. Tada

auklė griežtai pareikalavo, kad atiduotų jai popiergalį. Kai auklė stengėsi atimti, Tomas mėgino nuryti popierių. Auklei pavyko mažą popieriuko dalį nuplėšti. Ir koks buvo jos nustebimas, kai pamatė, jog ant popieriuko dalelės buvo užrašyta keletas žodžių “Sveika Marija”.

Šv. Tomo gyvenime buvo ir dar vienas nuostabus įvykis. Akvinietis, turtingų grafų sūnus, buvo pamanęs įstoti į Dominikonų vienuoliją. Jo broliai labai priešinosi tokiam pasiryžimui, nes jie norėjo jog Tomas įstotų į Benediktinų ordiną arba pasiliktų pasaulioniu. Jie sumanė pagrobti Tomą ir priversti išsižadėti savo sumanymo. Niekšai broliai užrakinę Tomą pilyje, gundė jį prieš skaistybę. Visokiais būdais jie kankino jį tuo atžvilgiu, bet jų šetoniškas sumanymas nepavyko. Galutinai jis paspruko iš pilies ir įstojė į Dominikonų vienuoliją. Per visą gyvenimą jis sakė, kad tik Marijos pagalba jį pajėgė nugalėti visas pagundas prieš skaistybės dorybę. Marijos pagalba jam pasisekė ištesėti toje dorybėje per visą gyvenimą. Skaisčiausioji Marija buvo jojo vieningė pagalba prieš skaistybės dorybę pagundose.

Vėlesniame gyvenime, kai jam teko sakyti pamokslus jauniems Paryžiaus ir Neapolio universitetų studentams, jis visad statė Mariją kaip geriausią ir tvirčiausią pagalbą prieš skaistybės pagundas. Jis tikrai tikėjo, kad žmonės, kurie stengiasi būti skaisčius ir šventi kaip Marija, gražiausiu būdu reiškia savo meilę Jėzui Kristui, Jos Dieviškam Sūnui. Per Mariją mes greičiausia prieinam prie Kristaus.

Vienais metais, gavėnios metu, šv. Tomas buvo paskirtas pamokslininku šv. Petro katedroje. Romoje. Per visą tą gavėnią jis susirinkusiai miniai aiškino “Sveika Marijos” žodžius. Tų pamokslų užrašai ir iki šiai dienai yra garsių pamokslininkų dažnai vartojami. Šv. Tomas begalo daug gražių tiesų pririnko tiems turiningiems pamokslams katedroje.

Marija, pana Išmintingiausioji ir Išminties sostas, visad jam pagilino tiesų žinimą. Jo rankraščiuose randasi vienas labai

gražus priparodymas, kad garsusis šv. Tomas Akvinietis, vienas iš nuodugniausių teologijos tyrinėtojų, visad kreipėsi prie Marijos savo sunkiame darbe. Jo rankraščių tyrinėtojai pasakoja, kad raidė M ir dažnai raidės M-a-r-i-j-a yra randamos ant rankraščių kraštų. Šv. Tomas turėjo paprotį tas raides rašyti kada reikėdavo išmėginti naują plunksną, kurią buvo nusidrožęs. Plunksnos tais laikais tikrai buvo plunksnas — padarytos iš paukščių plunksnų. Iš tokio įvykio galime spręsti, jog Marija ir Jos vardas visad buvo jo mintyse. Marija nušvietė jam protą sunkesniuose traktuose ir mokino jį daugiau ir giliau mylėti Jos Dievišką Sūnų.

Pamaldumas prie Panelės Švenčiausios yra vienas iš trumpiausių, ir greičiausių kelių į amžiną mūsų išganymą. Ir kadangi kiekvienas gali susilaukti per Jos maldavimą pas Dievą visas reikalingas malones, tai visi mokyti ir nemokyti turėtų glaustis po Jos apsiaustu ir prašyti to galingo užtarymo. Marija, Išminties sostas ir Motina Dievo malonės, visad ateis mums į pagalbą jei nuoširdžiai prašysime Jos pagalbos. **Pėpėčė**

MARIJA.

Ilgėjančių dausų karaliene, o Marija,
Neikainuojamo meno Žvaigždė deimantinė,
Graži, kaip pavasaris, skaisti it lelija
Ilgėjančių dausų karaliene, o Marija,
Tu rūpinies nupuolusia žmonija,
Esi mūsų paguoda pirmutinė,
Ilgėjančių dausų karalienė, o Marija,
Neikainuojamo meno žvaigždė deimantinė.

Kai pasaulio audra sukūringa
Norės mano vairą suklaidyti,
O Marija, siųsk pagalbą stebūklingą,
Kai pasaulio audra sukūringa
Mėtys mane nelaimingą,
Duok man spėkos save suvaldyti,
Kai pasaulio audra sukūringa
Norės mano vairą suklaidyti.

KAS YRA MARIJA?

(Pabaiga)

Mums mažai terūpi žodžio kilmė, nes mūsų visų mintys ir jausmai telkiasi apie Tą, Kuri šį vardą garbingiausia nešioja. Ji yra skaisčiausioji mergaitė ir drauge pati aukščiausia žmogaus tobulybė. Dievo Motina yra mums ne vien dėl to brangi, kad Ji pagimdė ir užaugino mūsų Išvaduotoją, bet ir dėl to kad su Juo drauge kentėdama dalyvavo mūsų atvadavime iš mūsų nelaimės. Būdami maži išmokome Ją mylėti, kaip Motiną. Su Ja yra susiję ir gražiausi mūsų kūdikystės atminimai. Augdami patyrėme Jos pagalbą ir globą. Ir sendami naudojamės Jos užtarymu. Visų sunkiausiuose mūsų subrendusio amžiaus darbuose, varguose ir pavojuose jautėme meilingą Jos nematomą ranką. Jei mums gyvenimas buvo audringa jūra, tai Marija mums buvo ta ramioji ir šviesioji žvaigždė, kuri mus vedė tiesiu keliu. Ji nesidavė debesims aptemdinti. Ji laimingai mus išvedė per erdves, kur nebuvo pramintų takų. Ji mūsų ištikimoji viltis ateičiai.

Dievo Motina. Penktojo šimtmečio pradžioje krikščionija susilaukė gan pavojingų valandų, rodėsi, kad didelis skilimas turi įvykti. Gabus ir mokytas Konstantinopolio patrijarkas Nestorijus laikė savo pareiga išnaukinti įsisenėjusį krikščionių paprotį: V. Jėzaus Motiną Mariją vadinti Dievo Motina. Nestorijui rodėsi, kad tai klaida. Gabus ir veiklus Aleksandrijos patrijarkas Kirilas galvojo, kad Nestorijus klysta, o ne krikščionių visuomenė.

Dviejų priešingų nuomonių vadai Bažnyčios vyriausybėje abu turėjo bemaž ko aukščiausias vietas ir jūdviejų asmeninės savybės buvo labai stambios. Didieji krikščioniškosios šventybės ir nepaprastos išminties milžinai jau buvo mirę: Atanazijus, Bazilijus, Grigalius Nazianzietis, Jonas Auksaburnis, Ambraziejus. Tebegyveno didysis Augustinas, bet ir jis gulėjo mirties patale priešų apgultoje Hiponoje. Pagaliau jis mirė 430 metais. Rodėsi, kad nebus kam išspręsti ginčo.

Išnykus asmeniniams autoritetams ir užaugus pavojui, visu savo aukštumu iškilo

oficialusis autoritetas. Romos vyskupas buvo aukščiausias patriarkas, nes jis sėdėjo šv. Petro soste. Celestinas I-sis taip pat mąstė, kaip ir Kirilas Aleksandrietis! Todėl ir sušaukdamas visuotinę Bažnyčios santarybą Efeze 431 m., jis pavedė Kirilui jai pirmininkauti. Santaryba pasmerkusi Dijoskorą, nusprendė, kad Nestorijus klysta, o krikščioniškoji visuomenė teisingai vadina Mariją Dievo Motina. Efezo liaudis šį nutarimą sutiko su neaprašomu džiaugsmu ir tuoju su rengė išpūdingą eiseną Dievo Motinos garbei.

Marija Jėzui yra Motina, o Jėzus yra Dievas. Todėl Marija yra mums Dievo Motina aukščiausia iš visų Dievo kūrinių. Ta Panelė iškilo aukščiau už karalius ir už pačius angelus. Prie asmeninės tobulybės, kurią Dievas Jai teikė, šv. Trejybės pridėjo dar aukščiausios garbės patį viršutinį laipsnį. Su tąja garbe sujungta yra ir galybė. Marija ją pavartoja mūsų varguolių naudai, ypač tų, kurie per daug yra įsipainioję į blogybės kilpas. Jei tik jie panori išsilaisvinti ir šaukiasi Marijos, Dievo Motina parodo savo galybę išgelbėti.

Melskis už mus nusidėjėlius dabar! Vienaip mes garbiname Dievą, kitaip Mariją. Nors Ji Dievo Motina, bet Ji nėra Dievas. Jos mes prašome melstis už mus, o Dievą maldaujame pasigailėti mūsų. Žmonija negalėjo nė spėlioti, kad paprastas Dievo kūrinys galėtų iškilti iki Dievo Motinos aukštybės, o betgi tai įvyko. Tačiau nė Dievo Motinos aukštybė nepakyla iki Dievo aukštybės. Kūrėjo ir kūrinių skirtumas yra ir bus. Dievo begalinė tobulybė, aukštybė, šventybė, garbė yra iš Dievo malonės.

Būdama žmogumi Marija yra artima mums, myli mus ir geidžia mūsų naudos. Ji melđiasi, kaip ir mes, bet Jos malda yra vertesnė už mūsų ir tai tiek vertesnė, kiek geresnė yra Dievo Motina už nusidėjėlį. Ji niekad nebuvo nusidėjėlė, bet Ji nesiliauja buvusi Nusidėjėlių Užtarėja. Kreipdamiesi į Ją, Jos užtarymo geisdami ir prašydami, mes tikrųjų tikriausiai gauname reikalingą pagalbą. Jos Sūnus klauso Jos šiandien, kaip

klausė Galilėjos Kanoje. Dievas yra teisingas ir žiūri teisybės. Marija yra meilinga ir meilę tevykdo gautąja iš Dievo galybe. Jei turime mylimą asmenį, kurs pats sau pražūtį rengia, užkietėdamas blogume, kreipkimės į Mariją. Ji atras priemonių jam laimę gražinti, nors jis ir būtų akiai užsispyręs. Marija kartais sudaro kliūčių bėgantiems į pražūtį ir priverčia juos atsigrįžti į Dievą. Taigi Marijos šaukimės, norėdami išganymo užkietėjusiems užsispyrėliams blogume.

Bet Jos pagalbos prašykime ir sau. Nemanykime, kad mes daug geresni už didžiuosius nusikaltėlius. Nusidėjėliais mes esame, tik į savo nuodėmes mes žiūrime per atžagarią žiūrono galą, todėl jos mums išrodo mažos. Būti — jos yra didelės. Apgailėkime jas, išpažinties sakramentu, gaukime kaltės atleidimą, o per Mariją išsirūpinkime bausmės dovanojimą. Gyvenimo našta labai lengvėja, kada nuodėmės su jos vaisiais iš mūsų nešulio išnyksta. Nusidėjėlių Užtarėja Dievo Motina Marija melskis dabar ir visada.

Ir mirties valandoje! Kol stiprūs esame mažai terūpi mums mūsų siela. Kūnu gyvename, kūnu rūpinamės, kūną tematome. Bet šiandien jau esame senesni, negu vakar buvome, ir ryt būsim senesni, negu šiandien esame. Galime laikredį sustabdyti, bet negalime laiko sulaikyti. Veikiai pasijusime, kad jau seni esame ir sergame. Kiti mus guos išgijimo viltimi ir mes, daug sykių sirgę, daug sykių išgiję, tikėsimės išgyti, bet neišgysime, tik mirsime. Tas kūnas, kuriuo taip labai rūpinomės, į dulkes pavirs. Beliks siela: viena — neaprūpinta.

Protingas žmogus žino savo ateities reikalus ir aprūpina juos! Negalime abejoti, kad mirsime. Neprotinga yra manyti, kad mirties valandoje neturėsime reikalų. Šiandien galim gvildinti ir lyginti visokias nuomones apie žmogaus širdyje esantį neišaiškinamą ir neišvengiamą laimės troškimą: tada išspręs tos laimės klausimas.

Galėjome ir dabar galėtume neabejotinai paruošti sau ir užtikrinti pageidaujamą laimės klausimo išsprendimą; galėtume susirinkti ir susidėti į savo sielą visą tai, ko jai reikės, patekus į nepaprastą gyvenimą be kūno. Bet mūs nerangumas, mūs įprotis dvasios reikalus dirbti išvirkščiomis rankomis

sudaro tv tikrenybę, kad mirties valandoje, net ir rūpestingai prisirengusiems paaiškės daug visokių trūkumų.

Iš Dievo pagalbos galime, kiek norime, gauti dabar, bet anoje valandoje. Jis bus mums teisėjas, o ne užtarėjas ir pagalbininkas. Be antgamtinių pagalbų mes, taip sakant, nė žingsnio žengti negalime paprastoje kasdieninėje aplinkoje. O ką kalbėti apie tos pagalbos reikalą anoje išsprendimo valandoje. Patys nė melstis nepajėgsime, nes lūpos jau nekrutės, ir smagenys neveiks, širdis liausis plakus. Marijos malda mums bus brangesnė, negu trokštančiam oras. Jos malda yra vertingesnė už visas maldas, tik, deja, tuomet nė Jos šauktis negalėsime, nes visų jėgų būsim netekę. Taigi dabar prašykime Mariją, kad Ji melstųsi už mus, kada mes melstis negalėsime, Ji atpildytų mūsų prisirengimo trūkumus, kad mes gulėsime bejėgiai. Laimingi, kurie nuoširdžiai kalba: “Šventoji Marija, Dievo Motina, melskis už mus nusidėjėlius dabar ir mūsų mirties valandoje. Amen”.

Vysk. P. Būčys, MIC.

VIENUOLEI

Prie rūmų turtuolių puošniųjų
Tu stovi nuvargęs, benami žmogau
Ir lauki tu išmaldos jųjų,
Bet veltui. Jie tavęs niekad neužjaus.

Jiems rūmai, žibučiai ir skambantis auksas,
Jiems perteklių jūros atstoja viską,
Jiems svetimas yra benamiškas skausmas,
Ir tavo, varguoli, skausminga dalia.

Tu alpsti nuo darbo ir vargo dejonių,
Tau širdį suspaudė skausmingi vargai.
O jie?... Gi pavargę iš girtų klajonių,
Ir palaido juoko lyg plėšrūs vilkai...

Tu drebi nuo vargo lyg drebulės lapas,
O alkanas ieškai paguodos pas juos.
Bet tavo paguoda: vien šaltasis kapas.
Ir žemėj, varguoli, nerasi tu jos...

Stasys Lenkauskas

“Kliutys Juodukų Atvertimui Šioje Šalyje”

BAŽNYČIA paskutiniu laiku labai susirūpino šios šalies juodukų likimu ir pradėjo sparčiai pasidarbuoti jų dvasios reikalams. Kai kurie šios šalies istoriniai įvykiai, kai kurie tradiciniai nusistatymai ir įtakingi papročiai, ilgą laiką laikė negrą lyg supančiotą, sumažino jojo vertę baltųjų žmonių eilėse ir nedavė jam progos pasisavinti sau lygių teisių su kitais šios šalies piliečiais. Dar ir šandie, ypač pietinėse šios šalies valstybėse, ši neapykanta negrams ir nusistatymas prieš juos kasdieniniame gyvenime labai ryškiai pasireiškia. Negrukai dar ir šandie kažkaip nesuprantami, vengiami, verčiami pasitenkinti paskučiausiom vietom, neduodama jiems progos prasimušti kur aukščiau visuomenėje; jiems dažnai paneigiami ir reikalingiausi gyvenimo patogumai. Net ir daugelio katalikų akyse juodukas laikomas žemesnio laipsnio sutvėrimas, vien tik žemiausiems darbams tinkamas. Ir juodukas, rodos, kaip kiekvienas mūsų ne prastesnis žmogus, Dievo panašumu ir paveikslu sutvertas, o tačiau daugelio žmonių akyse jis vien tik didelė našta; Kristaus akyse ir juodukas skirtas amžinai dangaus laimei, o daugelio žmonių akyse jis skaitomas kaip nevertelka.

Bažnyčia, tačiau, giliau šiam dalykui įsižiūri ir mato, jog negras iš tikrųjų kaip žmogus nėra prastesnis už kitus žmones; juk ir jojo siela Kristaus krauju atpirkta, amžinai dangaus laimei skirta. Bažnyčia, tat, šioj šalyje laikui bėgant įleidusi gan galias šaknis, vis daugiau rūpinasi įeiti ir į juodukų tarpą skelbti jiems Kristaus Evangeliją, sugriauti nelemtą užtvarą, kurs juos taip skiria nuo kitų žmonių; Bažnyčiai rūpi juodukui duoti progos susilaukti šviesesnės ateities ir nekliudomai rūpintis savo sielos išganymu. Juodukams, tat, atversti jau yra pasišventę nemaža kunigų — pasaulinių ir vienuolių, seselių ir šiaip pasauliečių žmonių, taip, kad šis kilnus darbas jau gerokai įsisiūbavęs.

Bažnyčia iš anksto pramatė, jog šis užsiėjimas susilauks nemaža sunkenybių, nes

sunku trumpu laiku užgydyti ilgų metų dreskiamą žaizdą. Didžiausia šiam darbui kliūtis gal bus reikalingų lėšų stoka — ir šį darbą dirbantiems ir patiems juodukams. Negrai tėvai labai trokšta, kad jų vaikai gautų kiek daugiau išsimokslinti, tačiau jie neturi iš ko. Iš kitos gi pusės, jei Bažnyčia šiam darbui turėtų reikalingų lėšų galėtų ji juodukams parūpinti daugiau mokyklų ir rekreacijos centrų; tada daug būtų galima šių apleistų žmonių sieloms pasitarnauti. Bet, kol kas, pats katalikai šiam darbui dar ne labai atjaučiamai atsiliepia, o gi juodukai vos ne vos patys prasiverčia. Dar ilgai ins iki kol juodukai šioj šalyj įstengs patys pilnai aprūpinti savo vaikams pilną išsimokslinimą, todėl negalima jų kaltinti, kad jų aukos šiam darbui menkokos.

Toliau, šios šalies juodukams atversti labai kliudo jų išskyrimas pačioje Bažnyčioje. Baltieji katalikai žmonės juodukams sako, jog vieni ir kiti esą viena Kristaus mistiškame kūne, o tačiau baltieji juodukus visai Bažnyčioje išskiria — nuo pat šv. Mišių klausymo iki mažiausiam susirinkimui. Reikia žinoti, jog juodukai labai jautrūs klastingumui ir veidmainingumui. Jie tuoj nujaučia kam arti širdies jų pačių reikalai ir likimas, o ir greit nususuka nuo to, kuris manė, jog juodukui bet kas turi patikti.

Kitas didelis skaudulys juodukų atvertimo darbui šioj šalyj yra panieka iš kitų negrų pusės. Nekatalikai negrai pašiepia atsivertėlius juodukus, kad šie glaudžiasi prie “baltųjų bažnyčios”, ir mano, kad šie kvaili, jog stojo į Bažnyčią, kuri teikia jiems sakramentus, o vis vien juos palaiko kaip kokius svetimus, pašalinius žmones. Tačiau, džiuginantis faktas, kad atsivertėliai juodukai visus šiuos pašiepinimus nuolankiai, su giliu tikėjimu ir viltimi priima.

Juodukų katalikų rasime iš įvairių gyvenimo sričių: iš pat neturtingiausių šeimų, iš turtingesniųjų tarpo, o pagaliau net ir iš gerokai pasiturinčių šeimų. Pastebima, jog visose juodukų katalikų šeimose vyrauja viena graži ypatinga ypatybė — t. y. gilus,

širdingas, tikras ir nuolatinis prisirišimas bei meilė. Pažymėtina, taipgi, jog juodukai rodo ypatingą meilę ir pagarbą savo seneliams ir senelėms. Vyrukai juodukai gatvėje gali būti ir kaž koki išdykėliai, peštukai ar vaikapalaikiai, bet namuose prie tėvuko ar močiutės, jie iš gilios ir tikros pagarbos kuo gražiausiai apseina ir nuoširdžiai klauso.

Juodukai iš savo pusės labai palankiai atsiliepia į kunigų, seselių ar pasauliečių pastangas juos atversti; jie jaučias šis susirūpinimas jų dvasine ir medžiagine gerove plaukia iš tyros Dievo ir artimo meilės. Juodukas tuoj stoja į talką tam, kuris rodo norįs jam koku nors būdu pasitarnauti. Tiesa, yra juodukų nekatalikų, kurie įtartinais žiūri į šį atvertimo darbą, tai tačiau dėl priežasties jų protestoniškos įtakos ir išauklėjimo; didesnė dalis palankiai atsiliepia į kunigų, seselių ar katalikų pasauliečių veikimą jų tarpe... Juodukai baltaisiais daugiausia pasitiki, kada mato, kad baltieji žmonės yra atviri. Juodukai yra begalo daug nukentėję nuo prasimantų skleidžiamų apie juos melų; neteisybės — apie juoduko kilmę, gyvenimą, išmanymą — labai giliai pažėidusios jojo asmenybę ir gerovę. Tik tada mes laimėsime juodukus kada būsime su jais atviri, kada parodysime, jog dėl Dievo ir jų pačių meilės trokštame jiems gero, kada duosime jiems suprasti, jog jie gali drąsiai didžiutis savo rase, kada jam įrodysime, jog Kristus yra tiek jų kiek ir mūsų gražiausias pavyzdys ir vadas. O gi patraukę juodukus prie savęs, jie pasirodys ištikimiausi katalikai. Juodukai iš prigimties labai religingi, pamaldūs; daugelis jų Bažnyčiai ir tikėjimui ištikimesni už kitus žmones.

Daugelis mūsų, tiesa, negalime tiesioginiu būdu prisidėti prie šio darbo; reiškia, negalime mes tiesiog įeiti į juodukų tarpą ir rūpintis jų dvasine ar medžiagine gerove, tačiau galime prisidėti prie šio darbo. Pirmiausia, svarbu, kad mes šiam veikimui parodytume mūsų pritarimą bei užuojautą ir, progai pasitaikius, jį užtartume kitiems žmonėms. Didelės paramos galime priduoti mūsų maldomis, o kam prieinama tas, ir aukomis teremia šį kilnų darbą. Didelė šiam darbui pagalba bus jeigu mes pasistengsime ir

žodžiu ir darbu juodukams suteikti progos gyvenime pakilti iš savo apgailėtino stovio ir duoti jiems jaustis, jog jie už kitus žmones niekuo prastesni. O kadangi juodukų likimui tiek daug yra pakenkę visoki prasimantų šmeižtai ir netikslios žinios, didelių šventą darbą atliksime, jeigu, progai pasitaikius, pasistengsime šių iškraipytų žinių skleidimą pakirsti ir kur galima apie juodukus įterpt teisybę.

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Popiežius Pijus XII Prabilo

Velykų pirmąją dieną Šv. Tėvas skaitė pirmąjį savo pamokslą, kuris buvo laukiamas, nes buvo tikėtasi, kad jame būsią paliesti ir socialiai klausimai.

Pamokslo pradžioje šv. Tėvas pabrėžė, kad žmonija šiuo metu labiausia trokšta taikos. Tačiau taikos nėra, nes mūsų žemės vaikai labai dažnai kovoja savo tarpe dėl partijų gerovės, o darbo stoka verčia juos klausyti tų, kam rūpi ardomasis darbas. Nebus taikos, jei tautos viena kitos nenorėsiančios gerbti, reikalų tenkinti, jei sutartis, iškilmingai sudaromas, tuojau laužys. Toks darbas ardo tarpusavį pasitikėjimą, o be jo negalimas joks tautų nusiginklavimas. Kaip be tvarkos nėra ramybės, taip ir be teisėtumo jos neturėsime. Teisėtumas liepia klausyti valdžios, bet teisėtumas taip pat įsako leisti įstatymus, kurie suteiktų visiems gerovę, suaugtų kiekvieno laisvę ir žmogaus asmenybę ir šios žemės turtus tarp visų teisingai paskirstytų.

Popiežius baigdamas kviečia paskirus asmenis, ištisas tautas ir jų vairuotojus ieškoti ramybės ir taikos teisėtume, gailėstingume ir Kristaus mokslu, kuris turi visus vienyti ir vesti šviesiais civilizacijos ir pažangos keliais.

Žymus Gydytojas Friēmė Katalikų Tikyba

Chicago, Ill. — Žymus gydytojas ir autorius knygos „The Citadel“, rašo, kad jis buvo išauklėtas be tikybos. Jis buvo bedievis. Be savo profesijoje jis patyrė maldos galybę ir mokslas jį vertė pripažinti, kad yra Dievas. Apie savo gyvenimą ir atsivertimą plačiai aprašo „This Week Magazine“.

Episkopatas Įsako Neduoti Sakramentų

Hague, Olandija. — Olandijos Episkopatas įsakė kunigams neleisti prie šv. Sakramentų tų katalikų, kurie viešai pritaria socializmo ar komunizmo principams. Katalikams, kurie pritaria laisvamaniams ar fašistams taip pat nevalia suteikti šv. sakramentų.

New Yorko Arkivyskupija Gauna Ganytoją

Vatikanas. — Šventasis Tėvas Pijus XII New Yorko arkivyskupu paskyrė Bostono, Mass., arkivyskupijos J. E. auxilijų vyskupą F. J. Spellmaną.

Naujas ganytojas užims mirusio kardinolo Hayes vietą.

Popiežiaus Pijaus XI laikais vyskupas Spellmanas (tuomet prelatas) apie 13 metų yra darbavęs Vatikanė — valstybės sekretorijate. 1932 metais paskirtas tituliniu vyskupu ir gražintas į Bostono arkivyskupiją.

Vyskupą Spellmaną vyskupu konsekrovo dabartinis šventasis Tėvas Pijus XII (tuometinis kardinolas Pacelli — popiežiaus Pijaus XI valstybinis sekretorius).

Vyskupas Spellman yra lotynų kalbos gilus žinovas. Gimęs Whitman, Mass., 1889 m., gegužės 4 d.

Amerikai Grėšia Pavojus

Iš Vašingtono (Amerikoje) pranešama, kad trijose dešimtyse vyskupijų prasidėjo energinga kova su geltonąja ir priešdorovine spauda. Kiekvienoje vyskupijoje įsteigti specialūs komitetai, į kuriuos įeina aukšti asmenys, kartais ir nekatalikai, bet suprantantieji dorovės reikalą. Atsišaukimuose į liaudį ir inteligentiją nurodoma, kad geltonoji spauda pakerta kūrybingiausias žmogaus jėgas: protą, valią, pasiaukojimą, sumažina tėvynės meilę. Visų vyskupijų vyskupai dar išleido atskirus ganytojiškus laiškus. Prisimenant, kad Amerikos katalikams pasisekė kova su bauriomis filmomis, netenka abejoti, kad pasiseks mugalėti ir bauriąją spaudą. Pageidautina kad ir Lietuvos vyskupai bei visos kultūrinės ir visuomeninės organizacijos vieningai imtųsi to švento karo ir Lietuvoje, ypač šiuo susikaupimo

Šulaikytus Laikė Bažnyčioje

Klaipėdos kalėjimas taip buvo perpildytas suimtaisiais, kad teko dalį areštuotųjų uždaryti į Klaipėdos kalėjimo bažnyčią. Tikintieji klaipėdiškiai labai pasipiktinę tuom, kad smogikai pavertė bažnyčią į kalėjimą.

Prašo Melstis Už Taiką

Popiežius Pijus XII trečiu kartą, kalbėdamas pasauliui apie ramybę ir taiką, pasakė šį gegužės mėnesį Maldos Mėnesiu. Jo Šventenybė prašo viso pasaulio melstis ir prašyti taikos, ypatingai bėgy Marijos mėnesio. Ragina visus tėvus, kad jie savo mažyčius vestųsi, nešdami gėles prie Marijos altorių ir visi kviestųsi Mariją už tarpininkę bei taikintoją. Taikos Karalienė, melskis už mus.

Šv. Tėvo Kalba

Velykų pirmą dieną Pijus XII šv. Petro Bazilikoje laikė iškilmingas šv. Mišias. Popiežiui asistavo daugybė kardinolų ir vyskupų. Per šv. Mišias Pijus XII pasakė pamokslą, kuris buvo paskirtas taikai. Šv. Tėvas primindamas Jeremijaus žodžius: „Šaukė: taika, taika, bet taikos nebuvo“ pažymėjo, kad šie žodžiai ir šių dienų laikams atitinka. — Ar gali būti ramybė ir taika, sako šv. Tėvas, jeigu labai dažnai to pačio krašto sūnūs vardan partinių interesų veda aršią kovą, o stoka darbo ir tinkamų gyvenimo sąlygų didina kenksmingų organizacijų eiles. Ar gali būti taika, jeigu tarp tautų nėra abipusio supratimo vedančio žmoniją į šviesų civilizacijos ir pažangos rytojų.

Žodis šiandien prarado reikšmę. Įvairios sutartys ir viešai pasirašyti pasižadėjimai sulaužomi. Dėliai to moralinis tautų ginklavimasis negali būti sustabdytas. Iš visų šių blogybių išgelbėti žmoniją gali tik Kristus. Tik Jis gali grąžinti pasauliui taiką ir ramybę. Tautose turi grįžti teisingumas ir gailėstingumas, kuris padės žmonijai išbristi iš šių dienų neaiškumų, neapykantos ir neteisingumo.

Šv. Tėvas baigdamas savo kalbą kviečia paskirus asmenis, tautas ir valdančius sluoksnius grįžti prie taikos, teisingumo ir gailėstingumo dvasią ir savo gerumu juos suvienytų.

Visa kas kūnui yra labai kartu, — tas sielai begalo saldu.

Kiekviena diena mūsų žemiškojo gyvenimo trokšta, kad mes ką nors gero mintimis, žodžiais ir darbais Dievui ir savo sielai padarytume; kiekviena diena, yra mums skir-

SUNKIAUSIA NUODĖMĖ

Vieną kartą gyveno šventas žmogus. Viešpats Dievas leido jam pažiūrėti į pragarą, net pasikalbėti su vienu prakeiktuoju. „Sakyk, nelaimingasis, dėl kokios nuodėmės čia amžinai kenti? Bene buvai vagis?“

„Daugiau kaip vagis“, aimanavo prakeiktasis.

„Tai, tur būt, esi nužudęs žmogų?“

„Dar daugiau“, dejavo jis. Tada šventasis kreipėsi į jį lydėjusį angelą ir paklausė: „Ką taip baisaus tas nelaimingasis padarė?“

Ir angelas tarė: „Ant žemės jam gerai sekėsi gyventi: nereikėjo kęsti alkio, turėjo ir namus, kuriuose gyveno. Visuomet buvo apsirėdęs ir apsiavęs. Paskui užsidėjo krautuvę ir prekyba ėjo gerai. Susitaupeš pinigų padėjo juos į banką. Bet to jam neužteko, jis norėjo dar daugiau turėti. Dėl to pradėjo apgaulinėti alkstančius. Norėdamas daug pelnyti, pradėjo savo tarnams nusukti atlyginimą. Nuo tų, kurie turėjo dirbti tik aštuonias valandas, pradėjo reikalauti, kad dirbtų devynias valandas. Syki į jo krautuvę atėjo senelis pirkti duonos. Jis davė jam du litu, o turtuolis davė gražos netikrą litą. Tas litas nespindėjo, kaip tikrasis, bet atrodė šviminis ir neturėjo aiškių linijų. Kadangi senelio akys gerai nebešvietė, tai jis to negalėjo pastebėti. Krautuvininkas taip sau galvojo: „Geromis akimis žmogus to litu iš manęs neims, o aš pats nenoriu turėti nuostolio“. Dėl to jį ir išpraudė seneliui. Kada neturtingasis sekančią dieną vėl atėjo ir su tuo pačiu litu norėjo užmokėti, pirklys metė netikrąjį pinigą atgal ir tarė: „Žmogeliau, tavo pinigas yra netikras, aš jo negaliu priimti. Atnešk man tikrą, tada gausi duonos“. Ir už rankos paėmęs vargšą senelį jis išvedė iš krautuvės ant gatvės, ir uždarė duris. Dėl to dabar jis pragare turi kentėti visą amžinybę“.

tos pomirtinės garbės vainikas, kurs reikalauja, kad nors po mažiausią dorybių brangakmenėlį, kasdien jin įdėtume.

Dievo planai ir žmogaus norai, — yra dvi svetimiausios ir tolimiausios viena antrai butybės!

LIETUVIAI AMERIKOJE

**Keli bruožai iš gerb. Tėvo L. Draugelio,
M. I. C., laiško iš Romos**

Gerb. Tėvas L. Draugelis, M. I. C., iš Romos, Italijoje, sveikina "Laivo" administracija ir redakciją, gerb. "Laivo" skaitytojus, Tėvus ir Brolius Marijonus, Marijonų Vieniūolyno Rėmėjus ir Bendradarbius ir visus pažįstamus.

Gerb. Tėvas L. Draugelis, M. I. C. yra buvęs "Laivo" redaktoriu taipgi, Aušros Vartų parapijos klebonu, todėl ir teko susipažinti su daugeliu.

Pastaruoju laikų nelemtoji plaučių uždegimo liga buvo paguldžius į lovą taip, kad teko ilgą laiką būti ir ligoninėje.

Taigi, šia proga, tie, kurie pažinojo gerb. Tėvą Draugelį, būtų labai gera, jei atsimintų savo maldose, taip kaip jis atsimena savo maldose visus savo pažįstamus amerikiečius, sekdamas mūsų rėmėjų gražią ir kilnią darbuotę "Laive."

Šia proga, ir mes, Tėvų Marijonų bendradarbiai sveikiname gerb. Tėvą Draugelį, buvusį "Laivo" redaktorių, linkime, kad Dievulis duotų greit sustiprėti po sunkios ligos.

Apkr. rašt. J. K.

Gražus Pavyzdys

Šv. Petro lietuvių parapija (Detroit, Mich.) turi tik apie šimtą šeimų. Toje parapijoje parduoda 70 egz. lietuviškų katalikiškų laikraščių sekmadieniais prie bažnyčios ("Darbininko" 25 egz.; "Draugo" 15; "Amerikos" 15; "Clevelando Žinių" 10; ir "Garso" 5). Be to, yra ir prenumeratorių.

Taigi Šv. Petro lietuvių parapijos veik virose šeimose yra lietuviškas katalikiškas laikraštis. Gražus pavyzdys.

Naujosios Anglijos L. Vyčių Apskričio Suvažiavimas

Įvyko balandžio 30 d., Aušros Vartų parapijoje, Worcester, Mass., kur ilgus metus darbuojasi gerb. kun. Konstantinas Vasys.

Suvažiavimas buvo skaitlingas. Dalyvavo beveik visų kuopų dvasios vadai. Sveikino

iš kunigų: Puidokas, apskr. dvasios vadas; J. Vaitekūnas, centro dvasios vadas; Gauronskis iš Waterbury, Conn. vietinės par. kunigai Vasys ir Bakanas.

Jaunimo buvo gražaus. Kunigai nuoširdžiai dalyvavo ir suteikė patarimų.

Linkime pasisekimo.

TT. Marijonų Misijos

Kun. Ad. Morkūnas, gegužės 8 d., grįžo iš misijų pas kun. Čižauską Šv. Jurgio par., Detroit, Mich.

Norime pastebėti, kad kun. Ad. Morkūnas laikys misijas Mt. Carmel parapijoje, Melrose Park, lietuviams nuo gegužės 21 d., iki 28 d. Melroseparkiečiai įsitemykite dienas, nes anksčiau buvo paduota klaidingai. Tėvas Morkūnas yra iškalbus misijonierius, misijose turi didelį pasisekimą ir tikimės, kad melroseparkiečiai šia proga pasinaudos netik išgirsti turiningų pamokslų, bet ir pasinaudos Dievo malonėmis.

Kun. Vincentas Andriūška, Aušros Vartų par. vikaras, Chicago, Ill., iš važiuoja 1 savaitę misijoms Šv. Trejybės parapijon, Newark, N. J., kur klebonauja kun. Kelmelis nuo geg. 21 d. ir baigsis su 40 valandų atlaidais gegužės 30 d.

Užbaigus misijas važiuos į savo brolio kunigystės šventimus, kurie įvyks birželio 3 d., Šv. Petro katedroje, Scranton, Pa. Jo brolis pirmasias šv. Mišias laikys savo gimtinėje, Šv. Kazimiero parap., Worcester, Mass., kur klebonauja gerb. kun. Petraitis, birželio 4 d., 11 val.

Spring Valley, Illinois

Gegužės 7 d. iki 9 d., įvyko kun. Rupšio lietuvių parapijoje 40 valandų atlaidai. Per atlaidus pamokslus sakė prelatas J. Maciejauskas. Su dvasine pagalba buvo nuvažiavęs iš TT. Marijonų seminarijos, kun. Juozas Dambrauskas.

40 Valandų Atlaidai

Visų šventų parapijoje įvyko 40 val. atlaidai gegužės 21 d. iki 23 d., Roselande, kur klebonauja gerb. kun. Jurgis Paškauskas, kuris yra išleidęs knygą "Kelionė Pietų Amerikoj".

Sekmingos misijos

Chicago, Ill. — Balandžio mėnesio pastutinėje savaitėje Šv. Jurgio bažnyčioje įvyko angliškos misijos jaunimui. Misijos pavyko labai gerai. Rytais ir vakarais į pamaldas žmonės gausiai lankėdavosi. Tarp lankytojų matėsi ir mūsų inteligentų, būtent: šios kolonijos jaunas laidotuvių direktorius p. Antanas M. Phillips. Gražus pavyzdys kitiems mūsų Čikagos inteligentams. Tokie žmonės užsitarnauja mūsų prielankumą, pagyrimą ir mūsų paramos.

Šiuo tarpu Šv. Jurgio parapijos dvasios vadai, parapijos komitetai ir uolieji parapijonai labai užimti prisirengimais prie parapijos pikniko, kuris įvyks gegužės 21 d. Vytauto parke. Visi pasiryžę darbuotis, kad piknikas visais žvilgsniais ko geriausia pavyktų.

Sekmadienį, gegužės 7 d., Šv. Jurgio parapijos salėje įvyko koncertas, kurio programą išpildė "First Symphony Orchestra," kompozitoriaus p-no A. S. Pociaus vedama. Be to, dainavo solo p-lė G. Kleveckaitė ir dainavo Antifonali choras, taipgi p-no A. S. Pociaus vedamas. Išpildė klasiškus muzikos kurinius, kurie visiems patiko.

Gegužės 11 d. su šiuo pasauliu persiskyrė Juozapas Garuckas. Tai buvo vienas seniausių chicagiečių, uolus veikėjas katalikiškoje, tautiškoje ir labdaringoje dirvoje. Su dideliu atsidavimu darbavosi Šv. Jurgio parapijos kūrime ir jos ugdyme. Buvo švelnus ir malonaus būdo. Buvo visų gerbiamas ir mylimas. Buvo "Draugo" ir kitų katalikiškų laikraščių skaitytojas. Prigulėjo prie įvairių religinių draugijų. Gražiai išauklėjo skaitlingą šeimyną.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Jaunimas Pasiryžęs Dirbti

Krosnėnai, Krosnos val. — Nežiūrint neaktų jėgų (išvykimu užsienin J. Babiliaus, J. Kaladausko, mirtis J. Kručkaitės) vietos katalikiškasis jaunimas į šių metų darbą įeina nauju pasiryžimu, naujomis jėgomis. Valdymoje: J. Belekevičius pir., A. Kaknevičius kas. ir Urmanavičiūtė sekretorius. Lauksime dirbant ir turbūt neapsirikime.

Lietuvos Atstovės Moterų Kongrese Romoje

Romoje apie Velykas įvyko katalikių moterų organizacijų kongresas. Į šį kongresą vyko taip pat katalikių moterų atstovės iš Lietuvos. Vyko Ona Labanauskaitė, kuri savo laiku buvo "Ryto" redakcijos nariu, p-lė Narušytė ir dar dvi atstovės.

Kudirkos Naumiestis Atnaujins Bažnyčią

R. K. parapijos bažnyčia didelė ir graži. Per didįjį karą nukentėjo iš lauko ir vidaus; prieš kelis metus perkūnas nutrenkė nuo bažnyčios stogo stovylą. Nors dalis apgadintos bažnyčios buvo atremontuota, bet kita dalis tebėra neatremontuota. Šiais metais, parapijos komitetas, vadovaujant kun. Grablikui nutarė atremontuoti bažnyčią iš lauko, ją gražiai nubaltinti, o vėliau ir iš vidaus. Šiam komiteto nutarimui parapijiečiai pilnai pritaria ir per šv. Juozapo atlydus sudėjo daug lėšų.

— Kybartų K. V. C. minėdamas kariuomenės įkūrimo sukaktį pakvietė dalyvauti pamaldose už žuvusius dėl Lietuvos nepriklausomybės lietuvių organizacijas ir atskirus veikėjus.

— Palangoje K. V. C. įsteigė liaudies universitetą. Paskaitos pradėtos. Čia taip pat veikia ir pavasarininkų įsteigtoji viešoji skaitykla. Laikraščių ir žurnalų daug. Socialistinės ir geltonosios spaudos nėra.

Provincijonalis Sinodas

Balandžio mėn. 13 d. Vilniuje prasidėjo provincijonalinis Vilniaus, Lomžos ir Pinsko diecezių sinodas, kuriame dalyvauja tų diecezių arkivyskupai ir dvasiškijos atstovai. Sinodas pradėtas pamaldomis, kurias atlaikė J. E. Vilniaus arkivyskupas.

Mirė Karaliaučiuje Ukmergės Klebonas

Kovo 31 d. Karaliaučiuje mirė Ukmergės dekanas ir klebonas kun. Leonas Špokevičius. Palaidotas Ukmergėje.

Pamaldos Lietuvių Ligoninėj

Pirmą Velykų dieną Lietuvių Sanit. Pagalbos dr. jos ligoninės vadovybės pastangomis buvo surengtos ligoniams pamaldos. Šv. Mišias atlaikė Vytauto Didžiojo gimnazijos kapelionas kun. E. Basys.

Alp 22 72

NAUJAS DIEVO TARNAS

Kun. Balys Ivanauskas, sūnus Ignoto ir Genevijos, gimęs gruod. 21 d., 1910 m., New Brighton, Pa. Vėliau, tėvams persikėlus su visa šeima į Detroitą, čia baigė pradžios mokyklą.

Nuo pat jaunų dienelių Balys buvo linkęs Dievo tarnybon. Šv. Antano bažnyčioje buvo ministrantu. Matydami, kad linkęs į kunigus, tėvai pasiryžo duoti mokslą.

Pas Tėvus Marijonus, Hinsdale, Ill., baigęs High school

tolimesnį mokslą tęsė Marianapolio kolegijoje, Thompson, Conn. Baigęs kolegiją ir filosofijos kursą, 1934 m. grįžo į Hinsdale, Ill., kur tais metais Marijonai atidarė seminariją ir čia iki 1937 m. tęsė teologijos mokslą. 1933 m. išvyko į Lietuvą, Vilkaviškio seminarijon, kur metus studijavo teologiją. Būdamas Lietuvoje daug ką pamatė. Apvažiavo beveik visą Lietuvą, kas jaunam kun. B. Ivanauskui suteikė daug sviesos ir

arčiau pažinti Lietuvos papročius, jos kalbą. Pamatė ir tėvų gimtinę su jos grožiu.

Iš Lietuvos buvo nuvykęs į Vilnių, Varšuvą, Budapeštą, Berlyną, Romą, o grįždamas į Ameriką aplankė Londoną, Liverpolį. Visa tai buvo mokslas. Tėveliai nesigailėjo išlaidų.

J. M. vyskupas Schrembs iš Clevelando, O., kvietė B. Ivanauską į St. Mary's seminariją, Cleveland, kurią baigė ir geg. 7 d., 1939, J. M. vyskupas James McFadden suteikė Kunigystės sakramentą. Tose iškilmėse dalyvavo tėvai, giminės ir artimesni pažįstami.

Kun. Baliui Dievulis nepašykštėjo gabumų. Jis mandagus, linksmo būdo, draugiškas, aktyvus bendrame gyvenime, turi gražų balsą. Viešėdamas namie visur įnešdavo jumoro. Ir mūsų Šv. Antano parap. daug kartų girdėjosi jo malonus balsas, kas visus džiugindavo. Be to, kun. Balys buvo geras sportininkas; vadovaudavo sportui.

Smagu pažymėti, kad kun. Balio tėvai yra giliai tikintieji, ypač motinė. Ji savo karštas maldas, neapleisdama bažnyčios pamaldų nei rytais, nei vakarais, aukodavo Dievui, kad vienintėlis sūnus pasiektų tikslą — Dievui tarnauti.